

Александър прехапа устни, помъчи се да се усмихне, ала не можа. Не бяха само болярите най-голямата напасть. Галичките луде не бяха търпели надменната попадия да властвува над тях. Сякаш са предчувствували, че нейни внуци щяха да своеволничат в киевските предели и с беззаконията си щяха да предизвикват безкрайни раздори. Докато Асен беше жив, гъркинята щеше да крие ноктите си. Но после? Децата и нямаше ли да станат най-опасните врагове на децата родени от Анна? Борбите между братя бяха затрили някога българската държава. Между братя родени от различни майки...

- С моето име едва ли някога ще плашат децата! - извика весело царят и вдигна купата си към севастократора. - Но името на Александър ще стряска от сън не само дивните невръстните! Като орел бди моят верен брат над държавата и престола! Това е моето упование... - после пак отправи въпросителен поглед към човека с черното расо.

Монахът дълго мълча, после каза:

- Да. Най-крепката охрана са верните луде. Ала те се ценят най-много там където е изчезнала верността.

За да прекъсне човешкото мълчание, което последва тези думи, протвестиярът Припад разказа една кратка история.

Веднъж алеманският император казал на един свой васал, херцогът на Тюрингия, че крепостните стени на замък му не са достатъчно високи. Херцогът отвърнал, че докато съмне те ще бъдат издигнати с десет лакти по-високо. Императорът поклатил глава недоверчиво. Като сипнала зората, императорът отишел да огледа стените. Те си били все същите. Ала край тях гъмжало от стрелци, пращници, копиеносци. Въздухът треперел от звън на оръжия и цвилене на коне. През нощта бързи гончии били свикали верните луде на херцога и те веднага пристигнали с дружините си. "Това са най-яките ми стени" казал херцогът на Тюрингия.

- Верността - каза замислено войводата Недялко - Много рядко цъфти това цвете в човешкото сърце.